

Václav Dušek: Unavení pravdou

Pravdomluvecké společnosti se čile pomnožují v našem krásném širém světě. Pravda naporcovaná dle mínění veselých šířitelů čirého slova, skoro božského, sálá neopominutelný žár; v čele stovky a tisíce zástupců kolonizace myšlení.

Soudy, pravdy i polopravdy, doložitelné nepravdy, hýčkáni intrikánů a intrikánek s tvářemi andělskými, odpudiví mocní trpaslíci velící letadlovým neckám a letounům z letek Holubice míru, ti a ještě další předvádějí myšlenkové touhy z rodu bendovských papriků. Žurnalistická lidovost tápe na hranicích vulgarity, ale hlavně nahrává vrtichvostům bažícím po senzacích odvádějících lidi od podstatných záležitostí, kdy systémy selhávají a přiživují běsnící družiny Pravdy. Mělkost působení politických hráčů neznající pravidla slušnosti, pokory a pracovitosti vytvářejí společenský úpadek soudnosti – kdepak selské palice a vyznání jednoduché prokazatelné pravdy bez mlžení a rozkladů závislých politických šíbrů, kteří se naučili kdákat a vypouštět jazykové hlavolamy, aby zamezili poznání velitelské chasy, že toho a tamtu nemá valného smyslu volit. Dojdou-li argumenty, fackujeme se zvesela a k potěše zastánců tvrdých odplat – v budoucnu nás může čekat nepříjemné překvapení, protože budeš-li váhat s podporou síly, naučíme tě vzývat naši neopakovatelnou demokracii.

Kdysi se psaly zhusta vzkazy po stěnách hospodských věcěček - nejslavnějším vzkazem byl nápis těchto slov: *Servít je vů!* Před pár dny jsem četl vzkaz v severní putyce: *Nauč se jazykům, Jardo, piskořu nejapné.* Nu, někdy stačí ovládat mateřštinu, co vy na to, zastupitelé nemocné moci? Přehlídková politická mola skýtají smutnou podívanou. Myšlení nepožaduj a nehledej! Vybavenost zvolených osob myšlenkami, a jistě ne inovativními, bývá zhusta tristní a nevidaná v politickém ringu. Máme kabrňáky, kteří vyzbrojeni podezřelými tituly vykřikují filozofické omyly – ovšem naši plukovní zahradníci uschlého košťálu z rodu kubervskokalouskovsko bendovskoštětínovského poskakují v rytmu dupáku a mají nápady uplatnitelné v nepovedených operetních áriích. Zdá se, že jsou tihle filutové unavení pravdou visící jim nad pomazanými hlavami.

Kulturní barbaři se chystají dobýt všeliké honosné i výnosné festivaly a přehlídky. Zkus se ozvat, vytáhnou těžkou artilérii a začnou tě bez ustání a kouska milosrdenství odštělovat, vyšlou do první linie fronty bezpáteří řvouny, nalíčené domovnice, potrefené častuškáře, vyprahlé básníky, rozverné romanopisce, filmové pohaslé hvězdy, malující a sochající zbrojnoše, filozofující koumáky, a byl by v tom čert, aby tě nepokrotili, červe! Lovci zbraní vezmou do spolku učedníky a nepřítel se před námi třese. Musíme nutně určit, kdo je a může být vlastenec, a kdo nemůže být zhola nic! Vlastenectví v podřipsku bývá zneužíváno k odplatám za nesouhlas s tesklivými nomády. Od toho máme armádu vykyslých trubců, kteří se škrabají opět na jimi opuštěná místa v důsledku neschopnosti stávající politické bídy; kdo se nedokáže vychválit, může se litovat. Odpudivé spolky politikářů a ekonomických barabů chtějí lidu určovat trasu pochodu za bohatstvím. Nabízí se spustit hry neustálých bulvárních skandálů. Pravdu lze obejít, začachrovat, pochovat, zamlčet, vysoudit, pravdou se ohánějí i pohádkoví severští trollové, elfové, vzteklí podřipští trotlové.

Svět se topí v podezřelých láskopravdách vyvolávajících krvavé válečné útrapy. Lidé jsou vojenskými převraty již unavení, znechuceni, stávají se otrlími; evropské soužení s migranty zdá se býti trapně zoufalou a obehnanou realitou. Násilí nás provází, i když se hrdě hlásíme k mírovým táborům. Sledujeme na obrazovkách válečné hrůzy, boží atentáty, spokojené politické figurky z plastelíny, kterak se vyšňoření a uhazení podivují nad běsnícími bojovníky – a kdo, zrádní holénkové, povedené věřící vrahy vyzbrojil, jací filutové tahají za nitky, kdo nás vodí jako marionety božím prostorem?! Lovci zbraní si mastí kapsy za tiché podpory státních institucí i tajných spolků; dojdeš-li k pravdě ryzí, pak pomni, že můžeš zlehka zmizet bez rozloučení, čerstvých květin, i pohřební muziky. Budeme přežívat, lépe než mřít. Volební štáby zasažené ideovými mrtvicemi podporují kandidáty ochotné sehnout hřbet a v nadšeném procesí vyvolávajícím duchy minulosti tančit, dle toho, jak pištec notuje. Pravdy vyšumí, opravdu. Lidská masa se nechá vždy uhníst k obrazu panstva. Unavení pravdou nenápadně rezignujeme, staneme se přizpůsobivými bytostmi vhodnými k použití všehoschopnými lotry. Pravdomluvecké společnosti zvou do svých řad a slibují – myslíme to upřímně.